

בש"פ 3206/24 - משה רז, דוד יחיאל כהן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 3206/24
בש"פ 3268/24

לפני: כבוד השופט ח' כבוב

העורר בבש"פ 3206/24: משה רז

העורר בבש"פ 3268/24: דוד יחיאל כהן

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז- לוד במ"ת
26422-01-24 (כב' השופט ע' מיכלס) שניתנה ביום
09.04.2024

תאריך הישיבה: י' בניסן התשפ"ד (18.04.2024)

בשם העורר בבש"פ 3206/24: עו"ד זאב אלוני

בשם העורר בבש"פ 3268/24: עו"ד טל גלאון

בשם המשיבה: עו"ד טל אשכנזי

החלטה

1. לפניי שני עררים לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז (השופט ע' מיכלס) במ"ת 26422-01-24 מיום 09.04.2024, בגדרה הורה בית המשפט המחוזי על מעצרם של העוררים עד תום ההליכים בעניינם.

2. ביום 15.01.2024, הוגש נגד נאשמים 1-4 (להלן: הנאשמים) כתב אישום המייחס להם את העבירות הבאות: שוד בנסיבות מחמירות בצוותא חדא, לפי סעיף 402(ב) ביחד עם סעיף 29(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); חטיפה בצוותא חדא, לפי סעיף 369 ביחד עם סעיף 29(ב) לחוק; וקשירת קשר לפשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק.
3. על פי עובדות כתב האישום, עובר ליום 03.12.2023, קשרו הנאשמים קשר ביחד עם אחרים שזהותם אינה ידועה, על מנת לשדוד חנות תכשיטים בקניון 'הזהב' שבראשון לציון ובבעלות המתלונן. לאחר תכנון מקדים, ביום 03.12.2023, הגיעו נאשם 2 (העורר בבש"פ 3206/24 (להלן: משה)) ונאשם 1 לחניון סמוך לקניון וניגשו למתלונן בזמן שהחנה את רכבו. משה פנה אל המתלונן כשהוא אחז בידו קלסר ובתוכו תמונות מצולמות של בני משפחת המתלונן ואיים עליו באומרו: "אם תעשה משהו, תנועה לא נכונה או תתנגד, יש לנו כבר מישהו על הנכדים שלך", והורה לו למסור את מכשירי הטלפון שלו. עוד ציין משה, כי הוא מכיר את שמות כל בני משפחתו של המתלונן, כולל כתובתם העדכנית, הוציא שוקר חשמלי, החזיקו לעיני המתלונן והוסיף: "אם אתה עושה תנועה, אתה מתמוטט. תיזהר". משה ונאשם 1 נכנסו לרכבו של המתלונן והורו לו לעצור בסמוך לקניון. בהוראתם, ליווה המתלונן את נאשם 1 לחנות התכשיטים. לאחר שנטל נאשם 1 תכשיטי זהב ויהלומים, הוא והמתלונן חזרו לרכב, בו המתין משה, והשלושה נסעו חזרה לחניון. משה ונאשם 1 הורו למתלונן לנסוע משם, ואיימו עליו שלא ידווח על האירוע טרם השעה 10:00, פן ילדיו יפגעו. בהמשך, משה ונאשם 1 פגשו את נאשם 3 (העורר בבש"פ 3268/24 (להלן: דוד)) כשהם נושאים עמם את התכשיטים הגנובים ואת מכשירי הטלפון הניידים של המתלונן. שלושתם נמלטו מהמקום ונסעו, בהתאם לתכנית, לכיוון נאשם 4. בדרך, עצר דוד והשליך את מכשירי הטלפון הניידים של המתלונן לתעלת ניקוז בכביש. בהמשך, מכרו הנאשמים את הסחורה הגנובה תמורת 500,000 ש"ח. כמו כן, על פי כתב האישום, למתלונן נגרם נזק המוערך בלמעלה מ-3 מיליון ש"ח.
4. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה לעצור את הנאשמים עד לתום ההליכים נגדם.
5. ביום 09.04.2024, לאחר שהוגשו תסקירי מעצר, הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של הנאשמים עד לתום ההליכים נגדם. בפתח הדברים, בית משפט קמא עמד על כך שמעשיהם מעידים על מסוכנות גבוהה, הנלמדת מנסיבות ביצוע העבירות והתכנון הקפדני.
6. בנוגע למשה נקבע, כי ביחס אליו ולנאשם 1 נשקפת מסוכנות יתרה, שכן הם אלו שתכללו את האירוע כולו. יתרה מזאת, הובהר ביחס אליהם כי השימוש בשוקר, הנחשב נשק קר, מקים עילת מעצר סטטוטורית, המעבירה את הנטל להפריכה אל כתפיהם; וכי על מנת להפריכה נדרש, בין היתר, תסקיר מעצר הכולל המלצה חיובית וחד-משמעית בדבר אפשרות חלופת מעצר. במסגרת הערכת שירות המבחן ביחס למשה נקבע, כי רמת הסיכון להישנות התנהגות אלימה היא בינונית, וכי החומרה, אם סיכון זה יתממש, צפויה להיות נמוכה. יחד עם זאת, בית משפט קמא קבע כי נוכח הניתוח האישוטי שהובא בתסקיר; ההסלמה במעשיו; חומרת המעשים; וחלקו המרכזי בהם - ישנו קושי לקבל את הערכת הסיכון. כן נקבע, למעלה מהצורך כי המפקחים שהוצעו אינם מתאימים בנסיבות. על כן, הגיע בית משפט קמא לכלל מסקנה, כי התסקיר בעניינו רחוק מלהפריך את חזקת המסוכנות, שכן תוכנו היה שלילי בעיקרו, וזאת חרף המלצת השחרור בסופו. עוד הובהר, כי ממילא אין זו חובה לאמץ את המלצת שירות המבחן מקום בו ישנם שיקולים המצדיקים לא לעשות כן, וכך בעניינו. על כן, החליט בית משפט קמא להורות על מעצרו של משה עד תום ההליכים.
7. בנוגע לדוד נקבע, כי ניתן לשקול את המשך מעצרו ומעצרו של נאשם 4 בפיקוח אלקטרוני, שכן בניגוד למשה ולנאשם 1, הם לא באו במגע ישיר עם המתלונן. שירות המבחן העריך ביחס לדוד כי הסיכון להישנות התנהגות

אלימה נמוך והמליץ על שחרורו לחלופה המוצעת על ידו. בית משפט קמא קבע כי על אף המלצת שירות המבחן, לא ניתן לאשר את חזרתו לסביבת מגוריו, בשל האמור בתסקיר בקשר להשפעה אפשרית של גורמים בסביבה זו. עוד נדחתה הצעת בא כוחו למעצר בפיקוח אלקטרוני ב'ביתא אינגדה', משום שזו אינה מתאימה בנסיבות. לצד זאת נקבע, כי לאור כך שעוצמת הסיכון הנשקפת מדוד נמוכה משל נאשם 1 ומשה, ניתן יהיה להסתפק בעניינו בהמשך מעצר בפיקוח אלקטרוני, אולם זאת בחלופה ביתית, המרוחקת ממקום מגוריו, ובפיקוח מפקחים סמכותיים שיאושרו על ידי בית המשפט. על כן, החליט בית משפט קמא להורות על מעצרו של דוד עד לתום ההליכים, תוך שמירת זכותו להגשת בקשה לעיון חוזר לאחר שימצא מקום מעצר בפיקוח אלקטרוני.

העררים

8. על החלטה זו נסובים שני העררים שלפניי.

9. משה טוען, כי ניתן להפיג את המסוכנות בעניינו בדרך של חלופת מעצר או פיקוח אלקטרוני, בין היתר, לאור: היעדר אלימות פיזית; איומים לא ממשיים; אי נשיאת נשק חם; העובדה שהינו עצור כבר כמעט 4 חודשים לראשונה בחייו; נטרול יכולתו לבצע פשע על דרך של מעצר בפיקוח אלקטרוני; התנהגותו הטובה במעצר; הבעת צער על מעשיו; עבר פלילי לא רלוונטי ודל; והמלצת שירות המבחן. זאת ועוד, משה טוען כי האבחנה שנערכה בינו ובין נאשם 1 לבין יתר הנאשמים שגויה ומביאה לאפליה פסולה.

10. דוד טוען, כי שגה בית משפט קמא משלא הורה על שחרורו לחלופת מעצר, לאור המלצת שירות המבחן. עוד נטען, שיש להורות לחלופין על מעצרו בפיקוח אלקטרוני בבית מגוריו, בפיקוח המפקחים שהוצעו. לחלופי חלופין, נטען שיש להורות על שחרורו למעצר בית בפיקוח אלקטרוני ב'בית אינגדה'.

11. לאחר שעיינתי בעררים, על נספחיהם, ונתתי דעתי לטענות הצדדים ובאי כוחם, באתי לכלל מסקנה כי דין העררים - להידחות.

12. ביחס למשה, כפי שתואר בהרחבה בהחלטתו המנומקת והמפורטת של בית משפט קמא, חלקו הנטען של משה בעבירות המיוחסות הינו דומיננטי ומרכזי. כזכור, על פי המיוחס לו, משה לקח חלק מרכזי בתכלול וביצוע העבירות, ובין היתר איים על המתלונן שיפגע בנכדיו, תוך החזקה בשוקר חשמלי והצגת תמונות של נכדיו בפניו. על כן, מקובלת עלי קביעת בית משפט קמא כי חרף המלצת שירות המבחן, נוכח תוכנו השלילי בעיקרו של התסקיר; עברו הפלילי; וחלקו המרכזי במעשים המיוחסים לו - מתעוררת בעניינו מסוכנות יתרה. זאת, באופן שמאיין את האפשרות לשחררו לחלופת מעצר או למעצר בפיקוח אלקטרוני. אף בכל הנוגע לטענתו לאפליה, מצאתי כי ההבדלים המשמעותיים בין משה ונאשם 1 לבין דוד ונאשם 4, כמו חלקם המרכזי בביצוע העבירות כאמור, מהווים טעם רלוונטי להבחנה זו.

1. ביחס לדוד, לא מצאתי להתערב בקביעת בית משפט קמא לפיה ביכולתו של דוד להציע מקום מעצר אחר בפיקוח אלקטרוני. כאמור, הנטל להצעת מקום מעצר שיעמוד בתנאים שקבע בית משפט קמא בעניינו, מוטל על דוד. לאחר שזו תוצע, בית המשפט המחוזי יחליט בדבר תנאי מעצרו כחוכמתו ובהתאם למיטב שיקול דעתו.

2. סוף דבר: שני העררים נדחית בזאת.

22 אפריל 2024

שׁוֹפֵט

עמוד 3
